

KÁDÁR HUNOR

„Rîmaru” – egy sorozatgyilkos család

„Rîmaru” – A Family of Serial Killers

Abstract: Between 1970 and 1971, Ion Rîmaru, a 25-year-old university student, committed a number of brutal murders, attempted murders, rapes, and attempted rapes in Bucharest. He killed in rainy, windy weather, hit the victims in the head with a hard object, raped them, cut or tore their underwear and robbed them. Because he bit the victims around their sex organs, and in some cases sucked out their blood, he was called the “Vampire of Bucharest”. The serial killer was brought down by a medical certificate forgotten at the scene of one of the murders. Ion Rîmaru admitted that he had committed the crimes he was accused of. He was sentenced to death and executed on 23 October 1971 in the Jilava Penitentiary. In 1944, five murders were committed in Bucharest, but the serial killer could not be identified. The perpetrator was known as “the killer in the storm” because he broke into the victim’s basement apartment in rainy and windy weather by opening the window. He hit the victims in the head with a hard object but did not rape or rob them. On 23 October 1972, the body of Ion Rîmaru’s father, Florea Rîmaru, was transported to the Institute of Forensic Medicine in Bucharest, where the fingerprints of the deceased were taken. Professor Constantin Ţurai, director of the institute, who led the investigation in 1944, remembered the fingerprint of the serial killer called “the killer in the storm” and noticed that Florea Rîmaru’s fingerprint closely resembled it. On the basis of dactyloscopic examinations, it was established that the serial killer known as “the killer in the storm” was actually Florea Rîmaru.

Keywords: serial killer, the “Vampire of Bucharest”, death sentence, “the killer in the storm”, fingerprint

Összefoglaló: 1970 és 1971 között Ion Rîmaru, 25 éves egyetemi hallgató, számos brutális emberölést, emberölési kísérletet, erőszakos nemi közönséget és arra irányuló kísérletet követett el Bukarestben. Esős, szeles időben gyilkolt, az áldozatokat egy kemény tárggyal vágta fejbe, megerőszakolta, összevágta vagy összetépte azok fehéreneműit és kirabolta őket. Mivel az áldozatokat nemi szerveik környékén harapta meg, és néhány esetben kiszívta azok véréit, a „bukaresti vámpír” megnevezéssel illették. A sorozatgyilkost az egyik gyilkosság helyszínén felejtett orvosi igazolás buktatta le. Ion Rîmaru beismerte a terhére felrótt bűncselekmények elkövetését. Halálra ítélték, és 1971. október 23-án a Jilavai Büntetés-végrehajtási Intézetben kivégezték. 1944-ben Bukarestben öt gyilkosságot követtek el, azonban a sorozatgyilkost nem sikerült azonosítani. Az elkövetőt „a viharban gyilkoló” megnevezéssel illették, mivel esős, szeles időben, az ablakot felfeszítve hatolt be az áldozatok alagsori lakásába. Az áldozatokat egy kemény tárggyal vágta fejbe, azonban nem erőszakolta meg és nem rabolta ki őket. 1972. október 23-án Ion Rîmaru apjának, Florea Rîmarunak a holttestét szállították a Bukaresti Igazságügyi Orvostani Intézetbe, ahol levették az elhunyt ujjlenyomatát. Constantin Ţurai professzor, az intézet igazgatója, aki 1944-ben a nyomozást vezette, emlékezett „a viharban gyilkoló” sorozatgyilkos ujjlenyomatára, és észrevette, hogy Florea Rîmaru ujjlenyomata nagymértékben hasonlít arra. Daktiloszkópiai vizsgálatok alapján megállapították, hogy „A viharban gyilkoló” sorozatgyilkos valójában Florea Rîmaru volt.

Kulcsszavak: sorozatgyilkos, „a bukaresti vámpír”, halálbüntetés, „a viharban gyilkoló”, ujjlenyomat

1. Ion Rîmaru története

1.1. Két holttest, egy elkövető

1971. március 4-éről 5-ére virradó éjszaka egy 31 éves nő holttestére bukkantak a bukaresti Scărlătescu utcában az egyik tömbház udvarán. Az áldozatot Fănica Iliének hívták, és éjjel 02:00 óra körül ölték meg, miközben hazafelé tartott abból az étteremből, ahol dolgozott. A harisnyát, a szoknyát és a harisnyakötőt letépték az áldozat testéről, és mellé dobták. A sértettet az utcán leütötték, majd a tömbház udvarába hurcolták. Az elkövető egy kemény tárggyal több ütést mért a sértett fejére, aminek következtében hét fejsérülést szenvedett, az áldozat testén pedig harapásnyomok voltak fellelhetőek a mellék és a combok környékén. A fiatal nőt az elkövető megerőszakolta, hüvelyében sperma nyomait találták. A sértettől elloptak egy Pobeda márkájú karórát és egy barna táskát, melyben kis mennyiségű pénzösszeg volt.

1971. április 8-áról 9-ére virradó éjszaka a bukaresti Vulturul utcában – nagy távolságra annak a gyilkosságnak az elkövetési helyétől, amelynek áldozata Fănică Ilie volt – egy 35 éves nő, Gheorghiuța Popa holttestére bukkantak, aki az első áldozathoz hasonlóan éjjel 02:00 óra körül tért haza abból az étteremből, ahol dolgozott. Az áldozatot kegyetlen módon ölték meg, teste tele volt vágásokkal és szúrásokkal, 48 sebet találtak a fején, a mellkasának a felszínén, a lábain és a szeméremtestén. A jobb mellen és a nemi szerv környékén harapásnyomokat találtak, amelyek az elkövető fogait körvonalazták. A sértettet az utcán megtámadták, majd kb. 30 méterre egy épület udvaráig hurcolták, ahol megerőszakolták. Az áldozat ruháját az elkövető összevágta, a holttest alatt a melltartó és a bugyi részeit találták meg. A helyszínen azonosítottak egy vérrel szennyezett ruhadarabot, egy másik, vérrel teli ruhadarabot az udvaron lévő fémtartályban találtak. Laboratóriumi vizsgálatok igazolták, hogy mindkét ruhadarabon az áldozatéval megegyező vércsoportú vér volt, és az egyik ruhadarabon A2-es vércsoportú vér is megtalálható volt. Az áldozat szoknyáján és jobb combján spermafoltokat találtak, melyeket a hüvelyváladékkal együtt laboratóriumi vizsgálatnak vetettek alá. A vizsgálat megerősítette a nemi kapcsolat meglétét és meghatározta az elkövető vércsoportját, amely A2-es volt, azonos a ruhán található vércsoporttal. Az áldozat szoknyáján és kezén hajszalakat találtak, a mellén pedig a harapás helyén levő bőrdarabkákat kivágták és formalinban tartósították. A tetthely közelében megtalálták a sértett táskáját is, amelyből 350 lej hiányzott, a sértettől pedig egy Pobeda karórát vettek el.

A két esetet összehasonlítva kiderült, hogy az áldozatokat ugyanabban az órában, hasonló havas, esős és szeles időjárási körülmények között, otthonuk közelében ölték meg, mindkettőt megerőszakolták, a szexuális cselekmények vagy eszméletlen állapotban, vagy haláluk után történtek. A nyomozók hajlamosak voltak azt hinni, hogy a nőket nem véletlenül választották ki, hanem régóta követték őket, mindkettőnek ugyanaz volt a foglalkozása, éttermi konyhai munkás, és mindkét áldozat egyedül tért haza a munkából, amikor megtámadták őket. Az áldozatok meggyilkolásának módja ugyanazt az elkövetőt jellemezte, az áldozatokat brutálisan, több alkalommal létfontosságú testrészeknél ütötték meg egy kemény tárggyal, nyilvánvaló volt az elkövető azon célja, hogy

az áldozatokat teljesen mozgásképtelenné tegye. Mindkét áldozat alsóneműje el volt szakítva vagy el volt vágva, és spermiumok voltak rajtuk. Az áldozatokat kirabolták, személyes tárgyakat loptak el tőlük. A foglennyomatok jelenléte mindkét esetben egy másik olyan elem volt, amely arra utalt, hogy a nyomozóknak ugyanazzal az elkövetővel van dolguk. Az, ahogyan az elkövető kezelte a tárgyakat, amelyekkel a sértetteket megütötte, arra utalt, hogy jó volt a kezűgyessége, és hozzá volt szokva a vágó-, illetve hasító szerszámok használatához. A nyomozók a szexuális pszichopáták kategóriájába sorolták az elkövetőt, aki kifejezetten nagy veszélyt jelentett a társadalomra. A két bűncselekmény elkövetési módjának elemzése során kiderült, hogy az elkövető – bár megtett bizonyos óvintézkedéseket – tudatosan kockázatot vállalt, mivel az utcán, lakóhelyük közvetlen közelében támadt a sértettekre, tömbházak udvarán erőszakolta meg őket, ahol bármelyik pillanatban észrevehette volna valaki, és vérfoltos ruhájával hagyta el a tett helyszínét.

1.2. A „Sas” („Vulturul”) hadművelet

A nyomozást „Sas” („Vulturul”) elnevezés alatt folytatták, annak az utcának a neve alapján, ahol a második gyilkosság történt, és Ioan Sântea alezredes vezette, aki a Rendőr-főfelügyelőség Emberölési Szakosztályának vezetője volt. Tekintettel arra, hogy a nyomozók a bűncselekmények elkövetési módja alapján meg voltak győződve arról, hogy az elkövető elmebeteg, leellenőrizték a rendőrség adatbázisában szereplő elmebetegeket. Ugyanakkor ellenőrzéseket végeztek a munkaerő-toborzási központban lévő orvosi rendelőknél, kihallgatták azokat a gyilkosság, rablás, nemi erőszak vagy más szexuális bűncselekmény miatt elítélt személyeket, akik a gyilkosságokhoz közeli időszakban szabadultak a börtönből, és kihallgatták azon étterem vásárlóit, amelyben az áldozatok dolgoztak, de nem tudták azonosítani az elkövetőt. Eközben a rendőrség figyelmét olyan más, 1970-ben Bukarestben elkövetett bűncselekményekre összpontosította, amelyek elkövetőjét nem azonosították, és amelyeket nagy valószínűséggel ugyanaz a tettes követett el, mint az 1971-es kettős gyilkosságot. Így a nyomozók tudomást szereztek arról, hogy 1970 májusában meggyilkolták Elena Opreát, és 1970 novemberében Olga Bărăitaru ellen követtek el gyilkossági kísérletet. A két eset egyikében sem sikerült azonosítani az elkövetőt.

A Fănică Ilie és Gheorghîța Popa áldozatok testén talált foglennyomatokat tanulmányozva fogorvosok segítségével megállapították, hogy a két áldozaton talált foglennyomatokat ugyanaz a tettes hagyta. Az ügyben kihallgattak egy taxist, aki elmondta, hogy 02:00 óra körül vett fel egy ügyfelet, aki vérnyomott hagyott az autó kárpitján. A laboratóriumi vizsgálatokból kiderült, hogy a taxiban talált vérnyomok ugyanabba a vércsoportba tartoznak, mint a Vulturii utcában meggyilkolt Gheorghîța Popa áldozat vércsoportja. A foglennyomatok és a taxisofőr által készített leírás nyomán, antropológusok segítségével robotportré készült az elkövetőről, amelyről később kiderült, hogy nagyon közel állt az elkövető kinézetéhez. Ion Rîmaru robotportréja az első Romániában készült robotportré volt: *„közepes magasságú, 1,72–1,75 m-es, kerek, rövid fejű, lapított tarkójú, magas arcú, kiemelkedő állú, valószínűleg fekete szemű, horgas orrú, széles orrlyukakkal, magas fülekkel, nagy cimpákkal, fekete hajjal, erős szőrzettel rendelkező férfit keresünk”*.

1.3. Egy újabb áldozat

Az 1971. május 4-éről 5-ére virradó éjszaka a 39 éves, egyetemi asszisztensként dolgozó Mihaela Ursu áldozat holttestét találták meg Bukarestben, a Stupinei utcai egyik épület udvarán. A holttestet arccal lefelé, szétvetett lábakkal találták meg, alatta pedig három téglá volt, amelyeket az elkövető helyezett el, hogy könnyebben tudjon szexuálisan közöszlenni az áldozattal. A ruhái el voltak szakítva és össze voltak vágva, az áldozat táskája és pénztárcája pedig egy, a holttest közelében levő falon volt megtalálható. A nő fején számos olyan sérülés volt fellelhető, melyet egy kemény tárgy okozott, nyakán két vágás volt található. Az áldozat jobb mellén és hátán harapásnyomokat találtak, a fognyomokat kivágták és formalinban megőrizték. Az áldozat kezén és táskáján hajszálakat és a támadó spermájának A2-es vércsoportra utaló nyomait találták. A holttest alatt egy igazolást is találtak, mely vízzel és vérrel volt átitatódva, az igazoláson lévő írás szinte megfejthetetlen volt. Ez alkalommal a sértettnél talált tárgyakat az elkövető nem szajátította el, pedig a sértettnél pénz és óra is volt.

A gyilkosságot követően Bukarest általános készültségbe lépett, 6000 ember, köztük a rendőrség, a rendőriskolák tanárai és diákjai, a hazafias gárdák és a katonai tartalékosok szerveztek éjszakai járőrözést a bűnöző elfogására. Néhány, a munkából este hazatérő nőt megfigyeltek, másokat pedig hazakísértek. Több mint 2500 letartóztatást végeztek, több mint 100 autó járőrözött éjszaka az utcákon, napokon keresztül több száz embert követtek, megfigyelés alatt tartottak és kihallgattak. A román történelemben addig soha nem volt még ilyen mértékű rendészeti mozgósítás. Nyilvános helyeken razziákat szerveztek, a gyilkost mégsem találták meg. A nyomozók megtudták, hogy az elkövető egy feszítővasat használt, amelynek ferde keresztirányú bordái voltak, és amelyet más gyilkossági kísérleteknél is használt. A foglenyomatokon végzett igazságügyi fogorvosi szakvélemény egyértelműen megállapította, hogy mindhárom gyilkosság esetében a foglenyomatokat ugyanaz az elkövető hagyta. A tettes fogazatában anomáliát észleltek, az antropológusok az eredeti fogazatot utánzó öntvényt készítettek, amelyet lefényképeztek és több száz rendőrnek szétküldtek, hogy a lehetséges gyanúsítottak fogait összehasonlíthassák a gyilkoséval.

1.4. Az igazolás rejtélye

Létrehoztak egy szakértői bizottságot, amelynek fő feladata a Bukaresti Kriminálisztikai Intézetbe érkezett igazolás megfejtése volt, melyet ultraibolya, infravörös sugarak és mikroszkóp segítségével vizsgáltak. A vizsgálatot követően megállapították, hogy az igazolást 1971 márciusában állította ki az Egyetemi Kórház, és egy szám volt ráírva, amely sükségszerűen a következő kétjegyű kombinációk valamelyikét tartalmazta: 42, 47, 62 vagy 67. Az igazoláson található grafikai elemek alapján megállapították, hogy a vizsgált dokumentum orvosi igazolás volt, azonosították rajta Octavian Enisie neurológus orvos pecsétjét. A nyomozók azt feltételezték, hogy az igazoláson szereplő számok az elkövető orvosi adatlapjának egy részét képezik. Az Egyetemi Kórházban több mint 30 000 orvosi lapot ellenőriztek, melynek eredményeként 83 olyan diákot azonosítottak, akik 1971 márciusában részesültek a neurológiai rendelő által kiadott orvosi igazolásban. Ezen hallgatók között volt Ion Rîmaru

is, egy harmadéves hallgató az Állatorvosi Egyetemen, aki 347-es számú orvosi adattal rendelkezik. A 83 hallgató közül csak 15 nem tette le az igazolást a személyi aktájába a hiányzások igazolása érdekében, köztük volt Rîmaru is. Így indult meg a vizsgálat ezzel a 15 hallgatóval szemben, akiket behívtak annak a karnak a titkárságára, ahol tanultak, hogy hozzák be az igazolásokat. A hallgatók egy részének még megvolt az igazolása.

1.5. A gyilkos elfogása

A nyomozók megkeresték Rîmarut az Állatorvosi Egyetemen, ahol tanáraitól és kollégáitól megtudták, hogy egy impulzív és introvertált személy, egyedül lakott egy kollégiumi szobában, amelyet két lakattal zárt be, éjszaka gyakran hiányzott, és mindig kést hordott magánál. Az orvosi dosszié alapján az elkövető instabil pszichopátiában szenvedett. Rîmaru erkölcsi bizonyítványából kiderült, hogy büntetett előéletű volt, rablásért ítélték el, így a nyomozó hatóság úgy döntött, hogy letartóztatja. 1971. május 27-én a rendőrök bementek a kollégiumi szobájába, majd a házkutatás során Rîmaru megjelent a szobában egy táskával, amibe megpróbált belenyúlni, és amiben később egy konyhakést, valamint egy olyan típusú szekercét találtak, melyet a tűzoltók használtak. Ezen tárgyakról később bebizonyosodott, hogy különféle gyilkosságok elkövetési eszközei voltak. A szobájában kés vagy balta által hagyott nyomokat, vérfoltos ruházatot, valamint a vádlott által a bűncselekmények helyszínéről elvitt tárgyakat találtak. Ezenkívül egy jegyzetfüzetben találtak néhány feljegyzést, amelyeken a három áldozat neve szerepelt.

A rendőrségen egy fogorvosokból és antropológusokból álló csoport megvizsgálta a vádlott foglenyomatait, amelyeket összehasonlítottak az áldozatokon talált nyomok alapján rekonstruált foglenyomatokkal. Megállapították, hogy a vádlott fogazata megegyezett azzal a fogazattal, amely az áldozatok testén a harapásnyomokat hagyta. Az orvosszakértők a vádlottól vérmintát vettek, és megállapították, hogy A2-es vércsoportú. A Gheorghîța Popa sértettnél talált hajszálakat is összehasonlították, és megállapították, hogy a vádlott hajára hasonlítanak. A rendőrség a vádlott kezén található órát bemutatta a Gheorghîța Popa áldozatot ismerő tanúknak, akik felismerték az órát.

1.6. A gyilkosságok beismerése

A kihallgatás első napján, közvetlenül azután, hogy a rendőrségre vitték és megbilincselték, Ion Rîmaru nem adott ki egy hangot sem, nem reagált semmire, és tehetetlennek tűnt. Sötétedésig senki sem tudott kihúzni belőle egy szót sem. Ezt követően is inkább röviden és hosszú gondolkodási szünetekkel válaszolt. Amikor az egészségi állapotáról kérdezték, azt mondta, hogy elmebeteg, valószínűleg abban a reményben, hogy a szakértők kóros elmeállapotot fognak megállapítani, azonban a szakvélemény értelmében a bűncselekmények elkövetésekor beszámítható volt. Napokig tartó kihallgatás után a vádlott beismerte, hogy éjszaka nőket környékezett meg, és szexuális ajánlatokat tett nekik, amikor elutasították, leütötte, majd megerőszakolta őket. Ezután Ion Rîmaru leírta, hogyan követte el a három gyilkosságot Ilie Fănică (1971. március 4–5.), Popa Gheorghîța (1971. április 8–9.) és Mihaela Ursu (1971. május 4–5.) áldozatok ellen.

A vádlott a fentebb említett három gyilkosságon kívül – amelyekre vonatkozóan a nyomozó hatóságok bizonyítékkal rendelkeztek – számos más bűncselekmény elkövetését is elismerte:

- Elena Oprea áldozat ellen elkövetett emberölés (1970. április 8–9);
- hat gyilkossági kísérlet a következő áldozatok ellen: Olga Bărăitaru (1970. november 22–23.), Gheorghiu Șfetcu (1971. február 15–16.), Elisabeta Florea (1971. február 17–18.), Maria Iordache (1971. május 4–5.), Viorica Tatu (1971. május 6–7.) és Elena Buluci (1971. május 6–7);
- öt erőszakos nemi közösülés, közöttük a Florica Marcu ellen elkövetett (1970. június 1–2);
- a Stana Saracin ellen elkövetett erőszakos nemi közösülésre irányuló kísérlet (1971. május 1–2.);
- három rablás és négy lopás.

A gyilkossági kísérletek áldozatai közül többen átmeneti vagy akár maradandó fogyatékeltséget szenvedtek. Ion Rîmaru beismerő vallomásában utalást tett azokra a helyekre, ahol *corpus delicti*ket rejtett el, így vallomása alapján ezeket a tárgyakat a rendőrség megtalálta, például a harántcsikolt, erezetes rudat is.

1.7. A „bukaresti vámpír”

Mint korábban említettem, a vádlott erogén területeken (hüvely, szemérem, mell) harapta meg az áldozatokat, húsdarabokat tépvén le ezekről a területekről, amelyeket a bűncselekmények helyszínén már nem találtak meg. Ennek következtében a vádlottat a közvélemény kannibálnak minősítette. Amellett, hogy megharapta az áldozatokat, voltak olyan epizódok, amelyekben Ion Rîmaru a megtámadott nők vérért szívta. Így Florica Marcu sértettet a vádlott egy fémrúddal fejbe ütötte, majd miután elájult, a karjaiban elvitte a bukaresti Sfânta Vineri temetőbe, ahol miután eszméletéhez tért, megkéselte és megerőszakolta, az arcát és a combját megharapta. A nemi közösülés után a vádlott keresztet vésett a sértett mellkasára, háromszor megszurta egy késsel és kiszívta a vérért. A sértett időközben kiért az utcára és egy arrafele hajtó teherautó elé ugrott, majd kétségbeesett mozdulatok után a kamionsofőr megmentette. Mivel Ion Rîmaru megharapta az áldozatait és kiszívta a vérüket, „bukaresti vámpírnak” nevezték. A vádlott másik beceneve a „szőkék Gyilkosa” volt, mert a meggyilkolt áldozatok mindegyike szőke volt, viszont a gyilkossági kísérletek áldozatai között barna hajú nő is volt.

Ion Rîmaru nekrofil hajlamokkal is rendelkezett, mert eszméletlen áldozatokat erőszakolt meg, és a szexuális aktust a haláluk után is folytatta.

Tudorel Butoi pszichológus szerint Ion Rîmaru szervezett szexuális pszichopata volt, magányos, éjszakai életvitelű, ösztönös-állati energiákkal.

1.8. Erőszakos múlt

A legfélelmetesebb román sorozatgyilkos által elkövetett brutális cselekedetek mögött erőszakos múlt állt.

Ion Rîmaru 1946. október 12-én született Corabiában, Olt megyében, ő volt a legidősebb a három testvér közül. Szülei Caracalban éltek, és a családban az erőszak napi

szintű volt. Apja, Florea Rîmaru nagyon erőszakos ember volt, aki rendszeresen verte a feleségét, amíg az el nem hagyta. Miután szülei szétváltak, Ion Rîmaru apja Bukarestbe költözött, ahol éjszakai tömegközlekedési járművezetőként dolgozott mint sofőr. Ion Rîmaru serdülőkkora óta bűnöző hírnevet teremtett magának.

Problémás gyerek volt, osztályt ismételt a 9. osztályban. Szülővárosában igazi közbotrányt kavart, amikor rajtakapták, hogy egyik tanára kiskorú lányával szexuális kapcsolatot létesített. 18 évesen elítélték rablásért.

1966-ban 5,33-as osztályzattal felvételt nyert a bukaresti Állatorvosi Egyetemre, ahol a második évben ismétlő maradt. Letartóztatása idején a harmadik évét ismételte az egyetemen. Amikor feldühödött, öngresszív lett, több mint 20 vágást találtak a kezén és a lábán. A rendőrség agresszívnek, impulzívnek és szadistának minősítette. Kollégiumi társai bizonyos viselkedési zavarokat észleltek nála, ezért kerültek.

1.9. A halálraítélt, aki élni szeretett volna

Ion Rîmarut a Bukaresti Törvényszék halálbüntetésre ítélte. A halálos ítélet ellen fellebbezett, de azt a Legfelsőbb Bíróság elutasította. Az elítéltet 1971. október 23-án, 25 éves korában végezték ki a Jilvai Büntetés-végrehajtási Intézetben.

Amikor kivégezni vitték, Románia legfélelmetesebb sorozatgyilkosa elkezdett vergődni, hangosan sírt, letépte az ingét és ledobta a lábáról a cipőjét, mígnem elszakadt a kötél, amellyel meg volt kötözve.

Ilyen körülmények között egy oszlophoz kötözték, hogy állva maradjon, de ezt követően is tovább vergődött, ezért a golyó hátulról hatolt be a koponyájába.

Ion Rîmaru utolsó szavai a következők voltak: *„Élni akarok! Hívjátok apámat, hadd lássa, mi történik velem! Csak ő a hibás!”*

2. Florea Rîmaru története

2.1. „a viharban gyilkoló”

1944. június 29-ről 30-ra virradó éjszaka, többszöri fejre mért ütéssel, meggyilkolták alvás közben Elena Udreát, egy 19 éves takarítónőt. Az áldozat, akit nem erőszakoltak meg, egy alagsori szobában lakott a bukaresti Staicovici utcában. A gyilkosság éjszakáján erős vihar tört ki, melyet hajnalig tartó, özönvízszerű eső kísért. A helyiséget, ahol a sértettet megölték, belülről zárva találták, így az elkövető az alagsori ablakot feltörve hatolt be a helyiségbe, amelyet ugyanott hagyott el. A szobából nem hiányzott semmi. A lefolytatott vizsgálatokból az is kiderült, hogy a szóban forgó éjszakán ugyanazon tettes a szomszédos épületek négy másik sötét alagsori szobájába is „ellátogatott”, ahová szintén az ablak felfeszítésével jutott be. Ezekben a szobákban viszont nem volt senki, és innen sem vitt el semmit. A lakók az erős szél és a szakadó eső miatt nem hallották az ablakok felfeszítése során okozott zajt. A nyomozó hatóság a négy szoba falán, valamint a sértett lakásában hagyott nyomokat megvizsgálva megállapította, hogy az elkövető kb. 1,75 méter magas, fiatal és erős. Két pincelakás,

valamint az áldozat szobájának ablakpárkányán egy sor ujjenyomatot találtak. A legtöbb nyom elhalványodott az elkövetőnek az ablak kinyitására irányuló erőfeszítése miatt, ami megnehezítette az azonosítást. Gondos szakértői vizsgálat alapján kivethető volt a bal kéz mutatóujja. Nyomokat fedeztek fel az elkövető által megérintett tárgyakon, az asztalon pedig, amelyre támaszkodva az elkövető távozott a helyszínről, egy, a jobb tenyér által hagyott nyomot azonosítottak. Az elkövető által hagyott ujjenyomatok és tenyérnyomatok nem szerepeltek a rendőrségi nyilvántartásban. A helyszínelést egy fiatal rendőr, Constantin Țurair folytatta le, aki a későbbiekben az ügygel foglalkozott.

1944. július 23-ról 24-re virradó éjszaka, zuhogó esőben és erős viharban eszméletlenül találtak rá a 36 éves Maria Ionescua a bukaresti Calea Rahovei utcában. Az áldozat munkás volt, és a munkából tartott hazafelé, amikor egy fémrúddal fejbe ütötték. Azonnal kórházba szállították, ahol meghalt, anélkül, hogy részleteket tudott volna közölni a bűncselekmény körülményeiről. A helyszíni szemle és a holttest igazságügyi orvosszakértői vizsgálata alkalmával megállapították, hogy a kemény tárgy, amellyel az áldozat koponyáján nyomot hagytak, megegyezik azzal a tárggyal, amellyel Elena Udreát is fejbe ütötték. A két áldozatot a koponya ugyanazon részén ütötték meg, a használt tárgy azonos típusú és alakú nyomot hagyván maga után. Figyelembe véve ezeket a körülményeket, a két gyilkosság elkövetésének azonos időjárási viszonyait, valamint azt, hogy az áldozattól ezúttal sem vettek el semmit, a nyomozó hatóság arra a következtetésre jutott, hogy a két gyilkosság elkövetője azonos.

1944. október 12-ről 13-ra virradó éjszaka, a bukaresti Apolodor utcai alagsori lakásban a 17 éves Elena Locusteanu fodrásznőt alvás közben, szekercével koponyára mért erős ütésekkel gyilkolták meg. Az időjárási körülmények megegyeztek az előző gyilkosságok során fennálló időjárási körülményekkel, azaz a szakadó esővel és erős széllel. A helyszíni szemle alkalmával a sértett szobájának ablakpárkányán szinte teljes jobb tenyérnyomatot fedeztek fel, amelyet ugyanaz az elkövető hagyott, aki meggyilkolta Elena Udreát is. A tettes az ablakon keresztül hatolt be és távozott a lakásból.

1944. november 11-ről 12-re virradó éjszaka a 20 éves Rozalia Coroiu áldozatot az előző három gyilkosság során leírtakhoz hasonló körülmények között ölték meg, azaz szakadó esőben és viharban. Az áldozat holttestét a bukaresti Independenței téren található sportpálya mögött találták meg, vértócsában. A sértettet egy kemény tárggyal ütötték meg a koponyája környékén. A helyszíni szemle alkalmával négy darab 42 és fél méretű, 10 cm szélességű, katonai bakancs típusú cipő nyomát emelték ki, gipszöntvény segítségével, amelyek a cipő viselőjének 1,74–1,75 méter magasságára utaltak. A sértett kabátzsebében személyazonosító okmányokat, házkulcsokat és egy pénzzel teli pénztárcát találtak, ami kizárta azt, hogy a bűncselekmény indítéka rablás lett volna.

1944. november 16-áról 17-ére virradó éjszaka a bukaresti Nouă utca egyik alagsori lakásában élő Maria Vizitiu sértettet az előző gyilkosságok során leírtakhoz hasonló módon ölték meg, egy fémrúddal a koponyájára mért ütésekkel. Azon az éjszakán a szakadó eső és erős szél miatt az elkövető az ablak felfeszítésével jutott be a szobába, és ugyanott hagyta el a lakást. Ugyanezen az éjszakán az elkövető a szomszédos épületek többi alagsori lakásába is „ellátogatott”, ahová szintén az ablakok felfeszítésével jutott be.

Tekintettel arra, hogy az elkövető rossz időjárás körülmények között, szakadó eső és vihar idején követte el a bűncselekményeket, „a viharban gyilkoló” becenevet kapta.

A világháború, a rendszerváltás és a nyomozást vezető rendőrök gyakori változtatása elterelte az igazságügyi hatóságok figyelmét az említett gyilkosságokról, az ügy befejezetlen maradt, az elkövetőt nem sikerült azonosítani.

2.2. Új sorozatgyilkos a városban, de azonos elkövetési mód

A fentebb bemutatott gyilkosságok elkövetése után több mint 25 évvel egy új sorozatgyilkos jelent meg Bukarestben, aki 1970 októbere és 1971 júniusa között tevékenykedett, és aki „a viharban gyilkoló” sorozatgyilkoshoz hasonló módon követte el a gyilkosságokat. Így az elkövető éjszaka, szakadó esőben és erős szélben egyedülálló nőkre támadt, akiket egy kemény tárggyal ütött meg a koponyájuk környékén. A nyomozó hatóság feltette azt a logikus kérdést, hogy vajon ugyanazzal a gyilkossal állnak-e szemben, de „a viharban gyilkoló” – akiről azt feltételezték, hogy 1944-ben 20-25 éves lehetett – 1970-ben 50 év körüli kellett volna legyen, viszont az az erő és kezűgyesség, amellyel az új sorozatgyilkos rendelkezett, lehetetlenné tette azt, hogy az 1944-es és 1970–1971-es gyilkosságok elkövetője ugyanazon személy legyen.

Rövid időn belül beigazolódott a nyomozó hatóságok azon feltételezése, miszerint „a viharban gyilkoló” és az új sorozatgyilkos nem ugyanazon személy, ugyanis az 1970 és 1971 között elkövetett gyilkosságok szerzőjeként Ion Rîmarut azonosították, aki 1946-ban született.

2.3. Egy sorozatgyilkos család

Amint már említettem, az 1944-es gyilkosságok tekintetében a nyomozást kezdetben Constantin Țurái fiatal rendőr vezette, aki a helyszíni szemle során megtalálta az elkövető által Elena Udrea áldozat szobájának ablakpárkányán hagyott ujjlenyomatokat. 1970-ben Constantin Țurái professzor a Bukaresti Igazságügyi Orvostani Intézet Biokriminalisztikai Laboratóriumának vezetője volt, a Rîmaru-ügy pedig alkalmat adott az 1944-ben elkövetett gyilkosságok felelevenítésére. A professzor soha nem felejtette el az 1944-es esetet és az akkor felfedezett ujjlenyomatokat, ugyanis „a viharban gyilkoló” által hagyott nyom egy speciális ujjlenyomattípus volt, amely 3000 emberből egynél fordul elő. Furcsa egybeesés folytán 1972. október 23-án – pontosan egy évvel Ion Rîmaru kivégzése után – az Igazságügyi Orvostani Intézetbe szállították egy férfi holttestét, akit a Chitila állomás környékén találtak, és aki menet közben esett ki a vonatból. Az elhunyt Florea Rîmaru, Ion Rîmaru apja volt, 54 éves, 1,74 méter magas, robusztus fizikai felépítésű és 42-es méretű cipőt hordott. A boncolás alkalmával, az igazságügyi orvostani intézet szokásainak megfelelően, levették az elhunyt ujj- és kézlenyomatát, amelyek véletlen módon eljutottak Constantin Țurái professzorhoz, aki azonnal észrevette, hogy a bal ujjon a mintázat típusa nagyon hasonlít arra az ujjlenyomatra, amelyet 28 éve, 1944-ben talált meg Elena Udrea áldozat szobájának ablakpárkányán.

Folytatva a daktiloszópai vizsgálatokat és összehasonlításokat, minden kétséget kizáróan megállapították, hogy az 1944-es gyilkosság helyszínén talált ujjlenyomatok Florea Rîmarutól származnak, aki ugyanolyan elvetemült sorozatgyilkos volt, mint fia, Ion Rîmaru.

2.4. Florea Rîmaru hozzáállása a fia, Ion Rîmaru által elkövetett bűncselekményekhez

Mint korábban említettem, Ion Rîmaru kivégzése előtti utolsó szavai a következők voltak: „Élni akarok! Hívjátok apámat, hadd lássa, mi történik velem! Csak ő a hibás!” Így, bár Ion Rîmaru nem tudott arról, hogy apja is sorozatgyilkos volt, úgy vélte, hogy az apja volt a hibás az általa elkövetett bűncselekmények miatt. Véleményem szerint Ion Rîmaru szavai azzal magyarázhatóak, hogy apja, Florea Rîmaru agresszív jellemű ember volt, aki gyakran verte feleségét, és Ion – amellett, hogy apja génjeit örökölte – olyan családi környezetben nőtt fel, ahol az erőszak mindennapi volt. Miután letartóztatták és a rendőrségen kihallgatták, Ion Rîmaru megpróbálta meggyőzni a nyomozókat arról, hogy apja is bűntársa volt a gyilkosságok elkövetésében.

Florea Rîmarut 1971-ben háromszor tartóztatták le a fia által elkövetett bűncselekmények miatt. A nyomozó hatóság kiderítette, hogy Florea Rîmaru tudott a fia által elkövetett bűncselekményekről, vagy legalábbis azok egy részéről, és a fia által megátadott nőktől elrabolt pénzt és tárgyakat elrejtette az otthonában. Így caracali otthonának raktárában Florea elrejtette a fia által elkövetett rablásokból származó pénzt, illetve tárgyakat, és kijelentette, hogy házat akar vásárolni ezekből. Florea olyan jól leírta a támadást, amelyet fia követett el a pénztáros ellen, hogy a nyomozó hatóság, az áldozat leírása hiányában, azt hihette volna, hogy valójában Florea követte el a bűncselekményt. Florea Rîmaru bevallotta a feleségének, hogy mindvégig gyanította fiáról, hogy ő a bukaresti gyilkosságok elkövetője, mert Florea mosta ki Ion vérrrel szennyezett ruháit. Florea Rîmarut soha nem ítélték el ezen bűncselekmények miatt, mert a közeli családtag által elkövetett bűnpártolás nem volt büntetendő.

Egyes vélemények szerint 1972-ben Ion Rîmaru apja nem véletlenül esett le a vonatról, hanem az akkori titkosszolgálat, a Securitate ügynökei dobták ki, hogy megbüntessék a fia által elkövetett gyilkosságokhoz nyújtott bűnpártolásért, amelyek miatt Florea Rîmarut nem vonhatták büntetőjogi felelősségre.

Irodalomjegyzék

1. TANDIN Traian: *Cei mai odioși 100 de criminali români*, Ed. Neverland, București, 2022, 177–195.
2. TANDIN Traian: *Căpitan la crime*, Ed. Neverland, București, 2020, 229–247.

Internetes források

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Ion_R%C3%AEmaru (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
2. <https://www.avantaj.ro/articol/dosar-special-cei-mai-periculosi-criminali-ai-romaniei-adevarata-poveste-a-lui-ion-ramaru-criminalul-blondelor> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)

3. https://adevarul.ro/stiri-locale/alexandria/secretele-faimosului-criminal-ramaru-vampirul-1671230.html#google_vignette (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
4. https://web.archive.org/web/20110220143853/http://www.realitatea.net/elena-udrea-prima-victima-a-lui-ramaru_760463.html (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
5. <https://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1260447-cum-erai-executati-condamnatii.htm> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
6. <https://jurnalul.ro/special-jurnalul/rimaru-a-topait-printre-gloante-pe-du-pa-stalp-63035.html> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
7. <https://web.archive.org/web/20060427030117/http://www.online.ro/timpolis/1043/> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
8. <https://web.archive.org/web/20070221025553/http://www.ziarulcn.com/article/aid/3334> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
9. <https://web.archive.org/web/20070928161125/http://www.ziarulcn.com/article/aid/3368/> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)
10. <https://mariustuca.ro/reportaj/blestemul-familiei-rimaru-11907.html> (letöltés ideje: 2023. 10. 09.)